

Το θέμα της ημέρας που μας ενδιαφέρει

Γράφει η Σοφία Ράλλη-Καθαρείου

Στις 20 του Νοέμβρη, 2018, μου ζήτησαν από την Ομάδα Ελλήνων και Ελληνίδων του Dolls Point του George River Sailing Club στο παραθαλάσσιο κέντρο της περιοχής Sandriham να μιλήσω για θέματα που μας ενδιαφέρουν.

Η πρόσκληση για μένα ήταν μια τιμητική προσφορά από την πασίγνωστη και άξια Κυρία Μαίρη Πετροπούλου, για μια ανάλυση των σημερινών δεδομένων που μας αφορούν.

Η Κυρία Πετροπούλου είναι πολύ γνωστή Διδασκάλισσα, στην Ομογένεια του Σύδνεϋ γιατί υπήρξε μια εμπνευσμένη γυναίκα που έμαθε γενεές Ελληνοπαίδων Ελληνικά Γράμματα και Ιστορία. Η προσφορά της Κυρίας Πετροπούλου κάλυψε πάνω από μισόν αιώνα μαθημάτων και δίδαξε χιλιάδες μαθητές που μέχρι σήμερα δεν ξενούν την «Καλή τους Δασκάλα».

Επιφυλάσσομαι να αφιερώσουμε την αγάπη και την εκτίμηση του κόσμου στην εκλεκτή Μαίρη Πετροπούλου, την χαρούμενη, αυστηρή και δίκαιη Διδασκάλισσα.

Ασφαλώς δεν υπάρχει χώρος για όσα ελέχθησαν στην συνάθριση της εικοστής του Νοέμβρη. Ελπίζω να έχουμε την ευκαιρία να συζητήσουμε από την εφημερίδα τι είναι εκείνο που μας απασχολεί.

Σήμερα το φλέγον θέμα που μας απασχολεί σαν Αυστραλιανο-Έλληνες και Ελληνίδες είναι *η οικονομική κρίση που μαστίζει την πατρίδα*.

μας, και ποιες είναι οι επιπτώσεις της κρίσεως στο κοινωνικό, πολιτικό ακόμα και πολιτιστικό γίγνεσθαι.

Συζητήσαμε για το πώς επηρεάζεται ο τρόπος ζωής και ο ψυχισμός μας σε σχέση με το κοινωνικο-πολιτικό περιβάλλον, όπου η ευκαιρία για εργασία χάνεται, η ανεργία αυξάνεται και οι απεργίες κορυφώνονται.

Απεργία υπάρχει εκεί που δεν υπάρχει συνεννόηση και κατανόηση μεταξύ εργοδοτών, εκεί πού οι εργαζόμενοι αιτούν αλλά οι εργοδότες αρνούνται να αντιληφθούν τα αιτήματα των εργαζομένων και εκεί που έχει καταρρεύσει κάθε έννοια μιας λογικής διαπραγμάτευσης και αμφότερες τις πλευρές.

Το να αναφερθούμε στην οικονομική κρίση που έχει πλήξει την Ελλάδα σαν αιτία πάντων των κακών είναι μια παλαιά συνταγή που λειτουργεί αιώνιως σαν δικαιολογία για τα αδικαιολόγητα, για συμπεριφορές ανάρμοστες εκείνων που εξυπηρετούν το δικό τους συμφέρον και όχι το κοινό καλό.

Η συμπεριφορά τόσο των πολιτών όσο και του κράτους σε ότι αφορά κακοδιαχείριση χρημάτων, εκμετάλλευση, ασυνειδησία, ανευθυνότητα, απειθαρχία στους νόμους, περιφρόνηση των θεομών και αξιών, είναι ασφαλώς μια γνωστή και παλαιά υπόθεση αλλά δεν είναι χαρακτηριστική μόνο των Ελλήνων και της Ελλάδας.

Όπου και να βρρισκόμαστε σε κοινωνίες ανθρώπων θα παραπρούμε

παρεκκλίσεις από τον οωστό δρόμο. Είναι η φύση του ανθρώπου, ιδιαίτερα όταν η φύση δεν καλλιεργείται αλλά παραμένει ακατέργαστη και απελέκπη.

Αν εννοήσουμε την σημασία της ιστορικής εξέλιξης του ανθρώπου σαν μια πορεία για την εξισορρόπηση της ζωής μας μεταξύ υλικών και πνευματικών αγαθών, τότε μπορούμε να πούμε ότι η ζωή μας θα μας προσφέρει μια ήρεμη, ευδαίμονα και ισόρροπη ζωή.

Ο άνθρωπος δεν είναι φυσιολογικά μονήρης αλλά επιδιώκει την συμπαράσταση άλλων ανθρώπων για την επίτευξη των στόχων του.

Ο άνθρωπος, εξελισσόμενος αντιλαμβάνεται ότι για να επιβιώσει πρέπει να ζητήσει την συμπαράσταση άλλων ανθρώπων για να αντιμετωπίσει τις δυσκολίες που αντιμετώπιζε κάθε φορά από το φυσικό και κοινωνικό περιβάλλον του. Οργανώθηκε και οργανώνεται ο άνθρωπος ενσυνείδητα σε ομάδες, δηλαδή σε κοινόπτερες ανθρώπων που αν μη τι άλλο έχουν να αντιμετωπίσουν τα ίδια προβλήματα με αυτόν.

Ενώ όμως ο εξελιγμένος άνθρωπος επεδίωξε τη συνεργασία των άλλων για να ανταπεξέλθει την αδυναμία του, κατέληξε πολλές φορές να γίνει εκμεταλλευτής ή θύμα του ανθρώπου που ονειρεύτηκε σαν συνεργάτη. Αν συμβαίνει κάποια τέτοια περίπτωση εκμετάλλευσης στις σχέσεις των ανθρώπων, γίνεται γιατί δεν υπάρχει ανεπυγένεν συναίσθηση της ευθύ-

νης έναντι του συνόλου, δηλαδή της κοινωνίας.

Συνεργάτες δεν είναι μόνον τα μέλη μιας ομάδας, αλλά ευρύτερα και τα μέλη μιας κοινωνίας, για το καλό της Κοινωνίας. Επομένως, εδώ απορέουν ευθύνες για το χρέος των κοινωνικών αγαθών που είναι πέραν των υλικών συμφερόντων μέσα στις οποίες ουμπεριλαμβάνονται και οι οιπρεοίς που προσφέρονται κοινωνικό σύνολο.

Στην συνδεόμενη συνεργασία οφείλουμε όλοι και όλες να διαμορφώνουμε τη μορφή της συνεργασίας με σκοπό την έννοια του ευνοούμενου κράτους.

Ανομία οπαίνει η έννοια της αναρχικής παρουσίας και η έλειψη σεβασμού στην έντιμη και ουνυπεύθυνη παραγωγική συνεργασία.

Τολμώ να χαρακτηρίσω τρομερά άτυχη μια κοινωνία που οποίας η πηγεία είναι διευθαρμένη, η εμπλεκόμενη σε συμφέροντα που δεν εξυπρετούν το κοινό καλό, όπως θα έλεγαν οι οσφοί μας πρόγονοι της κλασικής Ελληνικής αρχαιότητας.

Το θέμα της ελευθερίας του λόγου είναι οπωδόποτε αναγκαίο και απαραίτητο εργαλείο, εφ' όσον υπάρχει ηθική αντίληψη, και τιμούμαστε το ηθικό φρόνημα της Κοινωνίας.

Προσεχώς θα συζητήσουμε εν εκτάσει το θέμα της Ελευθερίας που ευελπιστώ θα μας οδηγήσει σε μια ακόμα σοβαρή προσέγγιση.